פנייתו האחרונה של הנשיא איינדה לעמו

בני עמי,

קרוב לוודאי שזוהי הפעם האחרונה שאני פונה אליכם. כוחות חיל-האוויר הפציצו את תרני „רדיו פורטאלזה" ו„רדיו קורפורסיון". דברי אינם חדורי מרירות, אלא אכזבה. הם גם בחינת עונש מוסרי בשביל כל אלה שהפרו את שבועת האמונים שלהם: חיילי צ׳ילה, מפקדי החילות על אלוף חיל-הים, מרינו, שמינה את עצמו, האדון מנדוזה, זה הגנרל הראוי לבוז, שהפגין עוד אתמול את נאמנותו ומסירותו לממשלה וכעת מינה את עצמו לתפקיד של מנכ"ל המשטרה.

נוכח עובדות אלו אוכל לומר לפועלים רק זאת: לא אכנע.

הועמדתי בפני ברירה היסטורית ועלי להקריב את חיי כדי להישאר נאמן לעמי. אני מעיד בפניכם שאין לי צל של ספק בכך שאין למנוע את נביטת הזרעים שזרענו בתודעתם הנאצלת של בני צ׳ילה לאלפים.

בתמונה: איינדה עם רובה ביד בקרב ידידיו ושומרי ארמון הנשיאות

הכוח זה אתם; הם יכולים לשעבד את העם. אולם לא ניתן להשתלט על התהליכים החברתיים בעזרת הפשע או הכוח. ההיסטוריה שייכת לנו. העם הוא-הוא העושה אותה.

פועלי ארץ מולדתי,

ברצוני להודות לכם על הנאמנות שבה נהגתם תמיד; בעד האמון שנתתם לאיש שלא היה אלא דוברה של השאיפה הגדולה לצדק, שנתן את דיברתו שיחייב את החוקה ואת החוק ונשאר נאמן להבטחתו. זהו הרגע האחרון בו יכולני לפנות אליכם, כדי שתוכלו ללמוד את לקח המאורעות. ההון הזר, האימפריאליזם העושה יד אחת עם הריאקציה, יצרו את האקלים כדי שהכוחות המזויינים יפרו את מסורתם, זו שהורה אותם שניידר ואחריו הרב-סרן אראיה, שנפלו שניהם קורבן של אותו מיגזר חברתי, של אותם אנשים היושבים כיום בביתם ומצפים שהשלטון יוחזר להם כדי שיוכלו להמשיך ולהגן על ריווחיהם ועל זכויות-הייתר שלהם.

אני פונה, קודם-כל, אל האשה הצנועה של ארצנו, לבת האיכרה שהאמינה לנו, אל הפועלת שעשתה מאמץ נוסף, אל האם שהכירה את דאגתנו לילדים.

אני פונה אל אנשי המקצועות החופשיים שגילו התנהגות פטריוטית, אל האנשים שלפני ימים אחדים המשיכו להיאבק במרד שבראשו אגודות מקצועיות, אותן אגודות מעמדיות שרצו להגן על היתרונות שהחברה הקפיטליסטית העניקה למעטים.

אני פונה אל הנוער, לכל אלה ששרו, שהביעו את שמחתם ואת רוחם הקרבית.

אני פונה אל בני צ׳ילה, אל הפועל, אל האיכר, אל איש הרוח, אל כל העומדים להיות נרדפים, היות שהפאשיזם קיים בארצנו כבר זה שעות רבות, מבצע התנקשויות טרוריסטיות, מפוצץ גשרים ומסילות ברזל, הורס מובילי נפט וגאז.

אל מול השתיקה שחייבה אותם... ההיסטוריה תחרוץ את דינם.

„רדיו מגלאנס" יושתק קרוב לוודאי והנימה השקטה של קולי לא תגיע אליכם.

מכל מקום, אתם תמשיכו לשמוע את קולי. תמיד אהיה איתכם ואשאיר לכם לכל הפחות את זכרו של אדם ששמר אמונים אל מול אמונתם של הפועלים.

על העם להתגונן ולא להקריב את עצמו. אסור לעם שיתן לדכא או להשמיד את עצמו, שיתן להשפיל את עצמו.

עמלי ארץ מולדתי,

אני מאמין בצ׳ילה ובגורלה. יקומו בני צ׳ילה אחרים. בשעות קודרות ומרות אלו, כאשר הבגידה מתיימרת לנצח, עליכם לדעת שבמוקדם או במאוחר, תיפתח שוב דרך המלך בה ילכו בני-האדם הראויים לשם זה כדי לבנות חברה טובה יותר.

תחי צ׳ילה!

יחי העם!

יחיו הפועלים!

אלה הם דברי האחרונים, ובטוחני שקורבני לא יהיה לשווא; מחוור לי ללא צל של ספק, שהוא ישמש לכל הפחות, כלקח מוסרי המוקיע את הפרת האמונים, את מוגות-הלב ואת הבגידה.

סלבדור איינדה

הוועד הישראלי לסולידריות עם צ׳ילה
ת.ד. 538 רחובות